

Chương 23

Nhưng Lộ Tuy không cho Vụ Mang Mang cơ hội, anh xoay người đi vào trong nhà.

Ánh mắt Vụ Mang Mang cứ dừng ở quần bơi của Lộ Tuy, đưa mắt dõi theo anh vào trong.

Đường cong thật tuyệt, mới nhìn đã thấy mạnh mẽ, muốn nhéo một cái.

Vụ Mang Mang thở dài, xem ra cô đúng là có tuổi thật rồi, qua năm năm nữa sẽ bước vào thời kỳ như hùm như sói rồi, chỉ hận rằng vẫn chưa hưởng thụ khoái lạc cực độ của nhân gian.

Mong rằng đối tượng xem mắt mà bà Liễu sắp xếp cho tối nay trông được một chút.

Ăn sáng xong, rõ ràng đã hẹn sẽ cưới ngựa mà Ninh Tranh và Thẩm Đình lại cùng lúc đòi đấu kiếm, còn đám phụ nữ hình như cũng có hứng xem đấu kiếm, Vụ Mang Mang chỉ có thể giương mắt nhìn họ.

Còn không bằng đánh mặt chược, chí ít cô còn hiểu quy tắc.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô đúng là ngốc nghếch, lần trước lúc theo Thẩm Đình ra biển, cô đã thề lần sau sẽ không đi chơi với mấy người đàn ông phụ nữ già này nữa rồi mà?

Kết quả là nhất thời đầu óc không tỉnh táo, lại đi nữa.

Đối với môn đấu kiếm, Vụ Mang Mang không thiếu gì cả, không biết vì sao họ bỗng dừng lại, cũng không biết họ thắng thế nào.

Nhưng có thể nhận ra kỹ thuật của Lộ Tuy lộ như rất tốt Ninh Tranh và Thẩm Đình đều không phải đối thủ của anh.

Sau mấy lượt, Lộ Tuy dứt khoát tháo mũ bảo vệ xuống, thu kiếm vào vỏ, dáng vẻ rất là “độc cô cầu bại”.

Đây là đang kiêu căng, không muốn chơi cùng họ nữa.

Lộ Lâm quay sang nói nhỏ bên tai Vụ Mang Mang: “Mang Mang có muốn học đấu kiếm không, chị có thể dạy em.”

Loại thể thao tao nhã mà vô dụng như vậy, Vụ Mang Mang không muốn học tí nào.

“Hai cậu chơi đi.” Lộ Tùy rút lui, để Ninh Tranh và Thẩm Đình đối đầu.

Anh nhận ra hai người này phong độ thật thường, vốn chẳng phải đối thủ tốt.

Bây giờ khi Ninh Tranh và Thẩm Đình đối đầu, trông cực giống hai con hươu đực đang giành quyền giao phối, ngẩng cao đôi sừng dài trên đỉnh đầu.

Tình cảm anh em không thể làm tổn thương, huống hồ chỉ là có chút hứng thú mà thôi, tối qua có cần phải nhìn chăm chăm đối phương như gà chọi không?

Vụ Mang Mang nhìn hai người đàn ông như nhảy cha cha, anh lùi tòi tòi, anh tiến tòi tòi, nghe tiếng “keng keng” của cây kiếm chạm vào nhau bên tai, không nhịn được ngáp một cái, sau đó đăng lên Weibo, hình ảnh tất nhiên là hai người đàn ông mặc quần áo màu trắng đeo mặt nạ, caption là: Một ngày tươi đẹp bắt đầu từ môn thể thao tao nhã.

Trên thế giới mạng, nếu bạn không giả vờ ngây thơ thì sẽ diễn vai thô tục, dù sao cũng không quá giống bạn lúc bình thường.

Khung cảnh hơi ồn ào thì hình như càng có tác dụng ru ngủ, Vụ Mang Mang sau khi ngáp liền hai cái thì quyết định không làm khó bản thân nữa, buổi sáng dậy quá sớm nên về ngủ bù một giấc đã.

Chủ nhà rất chu đáo, Vụ Mang Mang treo tấm bảng “Xin đừng làm phiền” trước cửa, yên tâm ngủ một giấc ngon lành, ngay cả bữa trưa cũng bỏ, vừa hay có thể giảm cân.

Cuối cùng vẫn là Lộ Thanh Thanh nhờ người giúp việc mở cửa, kéo Vụ Mang Mang ra khỏi giường, “Mau dậy đi, mọi người sắp về rồi.”

Vụ Mang Mang mơ màng bò dậy, gương mặt vẫn còn vết đỏ do tóc cắn vào, Lộ Thanh Thanh cảm thấy cô quá đáng yêu.

Vụ Mang Mang thì bị biểu cảm chảy nước dãi của Lộ Thanh Thanh dọa cho tỉnh cả ngủ.

Cũng may đồ đạc đã thu dọn xong, Vụ Mang Mang nhắm mắt, đầu gục xuống theo Lộ Thanh Thanh ra ngoài. Khi cảm giác sắp rã thì hơi nhướn mí mắt lên để nhìn đường.

Đa số khách đều đến đây bằng máy bay riêng của Lộ Tùy, còn Vụ Mang Mang lại theo Ninh Tranh tới. Lúc này Thẩm Viện Tử mặc quần áo màu đỏ đang đứng sát bên Ninh Tranh, khí thế bức người, Vụ Mang Mang dù mặt dày tới đâu cũng không tiện đòi ngồi máy bay anh ta quay về.

Vụ Mang Mang bỗng có chút chán ghét những người lăm tiền này, mỗi lần tìm niềm vui thì không đi trực thăng cũng đi máy bay riêng, giao thông bất tiện như vậy đúng là chịu tội.

Người giúp việc cầm hành lý của Vụ Mang Mang và Lộ thanh Thanh chờ lệnh, đúng lúc đó Lộ Lâm bước tới, “Mang Mang, em theo chị về nhé, Nghi Quân còn muốn nói chuyện với em đó.”

Vụ Mang Mang như bắt được vàng, quả quyết gật đầu.

Ninh Tranh lạnh mặt, không nói gì.

Vụ Mang Mang lại chẳng có cảm giác hồ thẹn, người có vị hôn thê rồi thì đừng làm loạn, đúng không?

Không gian trong máy bay của Lộ Tùy rộng hơn của Ninh Tranh, có lẽ là rộng nên trang trí cũng rất có gout nhưng khá khiêm tốn, so với nội thất theo phong cách hoàng cung Ả Rập thì khiến người ta thấy dễ chịu hơn.

Vừa lên máy bay là các sếp bận rộn bàn bạc, lôi kéo quan hệ, thảo luận việc hợp tác, Vụ Mang Mang lại đeo bịt mắt vào, co rúc trên sofa tiếp tục ngủ bù, mặc kệ ánh mắt “cậu thật kém cỏi” của Lộ Thanh Thanh.

Lúc xuống máy bay, Đỗ Nghi Quân cười với Vụ Mang Mang, lặp lại: “Gương mặt của em rất thích hợp với màn bạc, nếu có hứng thú thì có thể gọi điện cho chị.”

Vụ Mang Mang chỉ mỉm cười, cô không cho rằng bản thân lại có ma lực lớn như thế, có thể khiến chị Lưu mời mọc hết lần này đến lần khác.

Trên đời này có chuyện gì mà không phải trả giá đâu.

Nhưng hình như chỉ có tiền tiêu vặt của sếp Vụ và bà Liễu thì cầm mà không có gánh nặng tâm lý nhất.

Vụ Mang Mang vừa xuống máy bay là lên thẳng sườn núi, trên đường đi còn xuống xe mua cho Vụ Đản Đản một bộ Ultraman, để lấy lại tiền tiêu vặt thì phải nỗ lực, nếu không đồ trong game cũng không có tiền mua.

Bà Liễu có lẽ đã lâu không nhìn thấy Vụ Mang Mang, xa thớm gần thối, hôm nay nhìn cô thuận mắt hơn nhiều, thấy Vụ Mang Mang cả mùa hè này còn mặc quần áo của mùa trước thì rất gai mắt.

Thế là ném cho Vụ Mang Mang chiếc 6S màu vàng hồng mới mua, lại còn bắt gờ cho cô năm ngàn đô, bảo cô đi mua quần áo mới để đi xem mắt.

Tuy mua váy đẹp một chút thì không chỉ có giá này nhưng đây cũng xem như vượt quá dự tính lạc quan nhất của Vụ Mang Mang rồi, cô ôm bà Liễu vừa hôn vừa cắn, ăn đầy một miệng phấn cũng không ngại, “Suýt thì đi bán thận rồi, lúc đăng Weibo ai cũng dùng 6S, chỉ có con là 6 thôi.”

Cũng không trách được Vụ Mang Mang hư vinh, trong giới của cô bọn họ bỏ dờ a dua còn hơn cả người bình thường, nếu bạn chỉ hơi không bắt kịp bước chân của họ thì sẽ bị người ta liếc xéo bốn mươi lăm độ khinh bỉ ngay.

“Xem con kia, chẳng phải đã đưa tiền cho rồi à?” Bà Liễu bó tay trước cô con gái mặt dày lại không nói gì được.

“Tiền để dùng làm việc khác rồi.” Vụ Mang Mang nói thản nhiên. Trong game điện thoại mười viên kim cương là một tệ, tuy trong hiện thực Vụ Mang Mang không thể trở thành đại gia siêu cấp như Lộ Tuy, nhưng trong server game mà cô chơi tuyệt đối là cấp bậc nữ thần.

Lúc người khác cần cô giúp đỡ đều gọi, “Nữ thần, gửi cho tôi một tá rượu nho, nữ thần gửi cho tôi một tá ván ép...”

Xem mà đặc biệt thỏa mãn.

Cả server chỉ có trang viên nhà cô là lộng lẫy nhất, đẹp nhất, gà nhiều nhất, bò nhiều nhất, cừu sinh sản nhiều nhất.

Ngay cả Vụ Đản Đản cũng cảm thán chị nó thực sự là đại gia trong game.

Trẻ con bây giờ còn nhỏ, mới bốn năm tuổi chơi game trên điện thoại còn rành rẽ hơn người lớn, Vụ Đản Đản đòi chơi điện thoại mới của Vụ Mang Mang, cô bắt buộc phải cho mượn.

Vụ Đản Đản đòi chơi game, cô lại phải mở app trò chơi ra.

Điện thoại làm tổn thương mắt, Vụ Mang Mang sẽ bị mắng, “Bảo con đừng cho em nó chơi game mà, xxoo...” Từ miệng bà Liễu bắn ra vô số phi tiêu.

Vụ Mang Mang không cãi lại, cuối cùng bà Liễu ngừng lại, hỏi: “Có phải con bệnh không? Sao không nói gì vậy?”

Vụ Mang Mang cụp mắt, nhớ lại mấy người đàn ông già chín chắn mà khó chiều kia, khẽ thở dài, “Vì con đi một vòng bên ngoài mới nhận ra vẫn là gia đình tốt nhất.”

Bà Liễu tuy hơi bất công một chút nhưng đối với đứa con gái này, bà luôn muốn những điều tốt đẹp nhất cho con bé.

Liễu Nhạc Duy không nói gì trong lòng bà rất chua xót.

Bà rất vui khi con gái hiểu chuyện, nhưng nếu sự hiểu chuyện đòi lại bằng những cú shock và bị bắt nạt của nó, bà cảm thấy cả trái tim đều đau nhói.

Dù nói gì thì cũng là khúc ruột đứt ra từ người bà.

Lúc hai, ba tuổi mũm mĩm rất đáng yêu, tiếc rằng thời gian sau không gần gũi con, bây giờ dù muốn níu kéo thế nào thì đứa trẻ đã lớn rồi sẽ có cuộc sống và tư duy độc lập, không thể nào dựa dẫm bà, thân mật với bà như hồi còn nhỏ.

Thế là Liễu Nhạc Duy càng không muốn bỏ lỡ thời thơ ấu của Vụ Đan Đan, có lúc bà cũng nhận ra mình thiên vị, nhưng nhận ra là một chuyện mà điều chỉnh lại là một chuyện khác.

“Hiện giờ tiền vốn của bố con đều ở công trình kỳ hai, tiền tiêu vặt của con không thể nhiều như xưa nữa”, bà Liễu nói.

Vụ Mang Mang không ngờ có thể chuyển đề tài như vậy, cô nhìn bà Liễu vẻ không dám tin.

“Mỗi tháng giảm một nửa”, bà Liễu bổ sung.

Vụ Mang Mang nhảm tính như thế cũng đủ rồi, cô đề dành mấy tháng là có thể mua một chiếc SUV sản xuất trong nước rồi.

Có xe đi lại là được. Gần đây cô bắt kẻ trộm và biến thái háo sắc đến phát mệt rồi.

Trước bữa tối, sếp Vụ tiếp khách xong về nhà, thấy Vụ Mang Mang đang ngồi thì không nhịn được lên tiếng: “Cuối cùng cô cũng chịu về rồi hả?”

Vụ Mang Mang mới nhìn đã biết sếp Vụ gặp chuyện bực mình bên ngoài nên về nhà trút giận, cô không nói gì.

“Cô xem bộ dạng cô kia, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đầu rồi mà ngay cả bạn trai nghiêm túc cũng chẳng có, người ta nhắc về cô ấn tượng lớn nhất chính là bạn trai cô thay đổi từng ngày, đúng là mất mặt quá thể.”

Sau đó sếp Vụ còn nói với Vụ Mang Mang: “Mẹ cô khó khăn lắm mới nhờ được quan hệ để cô xem mắt Thẩm Đình của Thẩm Thị, kết quả thì sao, người ta vốn chẳng hề thích cô, mà cô còn mặt mũi giận dỗi bố mẹ hả?”

Vụ Mang Mang bị sếp Vụ nói đến mức đỏ hoe mắt, như thể con gái trong lòng ông chính là đề dùng níu kéo mối quan hệ vậy. Người ta không thích cô thì

cô không còn mặt mũi nào sao? Khó khăn lắm mới tình cảm được một chút, bây giờ lại bị phá hủy rồi.

Liễu Nhạc Duy thấy sếp Vụ nói quá khó nghe nên vội kéo ông lại, “Đi thay đồ đi, em bật nước nóng cho anh tắm.”

Lát sau Liễu Nhạc Duy nói với Vụ Mang Mang: “Con cũng đi thay đồ đi, mẹ bảo tài xế đưa đi.”

Đi đâu? Đương nhiên là xem mắt rồi.

Nơi xem mắt là một quán cháo, do đối phương chọn, là một quán cũ, điểm tâm khá ngon, cháo cũng nấu rất ngon.

Vụ Mang Mang từng ăn một lần, chỉ là địa điểm hẻo lánh thế nhưng lại cực kỳ đông khách, thường xuyên phải ngồi chung với nhau.

Do tổ chức Y tế thế giới vừa công bố “danh sách những thứ có thể gây ung thư”, trong đó thịt đỏ¹, và thuốc trừ sâu DDT² cùng khí mù tạt³, loại khí độc được xếp ngang hàng với vũ khí sinh hóa học nên Lâm tiên sinh ngồi đối diện Vụ Mang Mang trực tiếp gạt bỏ món thịt bò sốt tiêu đen, cánh gà tiềm, sườn ướp tỏi mà cô yêu thích.

Món ăn mang lên đều là rau xanh xào, đọt rau xào.

Lâm tiên sinh có gương mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, là một nha sĩ.

Thu nhập cao, học vấn cao, chỉ có bệnh sạch sẽ, nhưng điều đó cũng không hề gì.

Gần đây Vụ Mang Mang hơi nóng trong người, thường cảm thấy đau răng, nếu có bạn trai là nha sĩ thì đỡ phải hẹn trước với chờ đợi.

Lâm tiên sinh lại cảm thấy dung mạo của Vụ Mang Mang trông không có cảm giác an toàn lắm, mà anh ta thì quá bận rộn, sợ rằng không tài nào ở cạnh vợ yêu để đề phòng cô có quan hệ ngoài luồng được nên thái độ có phần dè dặt.

Nói tóm lại, Lâm tiên sinh là người đàn ông có thu nhập cao và khá thực tế, Vụ Mang Mang ngược lại thích kiểu đàn ông này hơn, biết bản thân muốn gì, cũng biết có thể trả giá những gì.

Điều đáng giá nhất chính là anh ta xem mắt vì thực sự muốn kết hôn.

Đúng lúc hai người đang trao đổi về quan niệm hôn nhân, Lâm tiên sinh tỏ ý không muốn có quá nhiều con, một nam một nữ là đủ, mà Vụ Mang Mang lại hy vọng không cần sinh con thì nhân viên phục vụ đã kịp thời cắt ngang bầu không khí không mấy thân thiện của họ.

“Thưa anh, bây giờ quá đông nên cần ngồi ghép, xin anh thứ lỗi”, nhân viên nói.

Xem ra Lâm tiên sinh là khách quen nên rất thông cảm, hơi gật đầu.

Rất nhanh, có người ngồi vào, đầu tiên là một cặp vợ chồng trẻ, nghe họ trò chuyện hình như là đến đây theo lời giới thiệu thức ăn ngon trên mạng.

Tiếp đó chiếc bàn tròn lớn của họ lại đón một vị khách đi một mình.

Vụ Mang Mang cúi đầu rót trà, vô tình nhìn thấy người ngồi cạnh là vị đại thần nào đó.

“Lộ tiên sinh?” Vụ Mang Mang cực kỳ kinh ngạc.

Lộ Tùy lại không mấy ngạc nhiên, chắc ban nãy đến đã nhìn thấy Vụ Mang Mang, chỉ gật nhẹ đầu.

“Anh đi một mình sao?” Vụ Mang Mang không nhịn được hỏi.

Một mình đi ăn cháo, có phải là quá cô đơn không?

Ghi chú:

1. Thịt đỏ: Là các loại thịt như bò, heo, cừu, ngựa, trâu, ăn quá nhiều thịt đỏ sẽ kích hoạt các tế bào ung thư trong cơ thể. (BT)

2. Thuốc trừ sâu DDT: Đây là loại thuốc trừ sâu đã bị cấm sử dụng, do chúng có kết cấu khó tan trong nước, khi xâm nhập vào cơ thể người qua nước và thực phẩm chúng sẽ phá hủy nội tiết tố giới tính của con người, gây ra các bệnh về thần kinh và ảnh hưởng tới chức năng gan. (BT)

3. Khí mù tạt: Tên khoa học là dichloro-diethyl sulfide, chúng có mùi của cây mù tạt, tỏi hoặc cải ngựa nên thường được gọi là khí độc mù tạt (khí mù tạt). Đây là một loại vũ khí hóa học, khi ngộ độc sẽ không có thuốc chữa. (BT)